

EN NESTORS ERINDRINGER

Her fortsætter serien Praksisvikariat 1966.

Læs om forfatteren og de første to klummer i Practicus 271.

Hele serien kan allerede nu høres på Practicus Podcast.

Så har De da lært det!

Klumme nr. 3 af 6

Vikaren fik en fast dagløn afhængig af praksis' størrelse. Hvad der blev skrevet af regninger til sygekassen osv., tilfaldt principallægen. Jeg kunne godt tænke mig, at der var overskud for lægen, så havde jeg bestået. De første dage gik det fint. Venteværelse var fuldt, ikke fordi man ikke vidste, at der var vikar, nok tværtimod fordi man lige skulle se ham an. Vikaren var det aktuelle samtaleemne.

Da Knud Thomsen på den første aftens rundvisning var nået til instrummentskabet, havde han gjort en fejende gestus langs tredje hylde: *Her*

ligger tandtængerne i rækkefølge, så de passer til tandsættet. Tandudtrækning, spurgte jeg vantrø. Ja, det er billigere for patienten. Hos lægen betalte sygekassen. Midt på formiddagen på min første dag kom en ung mand og ville have trukket to kindtænder ud. Jeg strøg ind i stuen til Thomsen og spurgte, om han kunne lære mig det? Døren til venteværelset blev lukket, og han humpede uset ind i konsultationen. Han var sygemeldt og officielt allerede bortrejst. Bedøvelse, den rigtige tang. Første tand blev rokket forsigtigt, og ud kom den. Ligeledes den næste.

Så efter et par dage kom en mand og ville af med en præmolar i undermund. Jeg måtte til det. Bedøvelsen virkede nogenlunde, og tanden var mærkeligt nok ret let at få ud. Var det ikke sværere? Den næste med ønske om udtrækning pegede på nogle sorte tænder fortil i overmund. Bedøvelsen var sværere, ikke god, men ud ville han have dem. Jeg tog godt fat med tangen. Det yderste af kronen brækkede af og faldt hørligt på gulvet. Ny tang for at få fat i stumpen, der ragede op. Den knustes. Nu vidste jeg ikke meget om efterladte tandrødder – ud over, at det vist var det, den sidste Buddenbrook

i Thomas Manns roman døde af. Jeg ringede til tandlæge i Viborg og spurgte om råd. Han hidse sig op, ikke over mig, men over at folk var så nærige, at de ikke fik plomberet deres tænder og først skulle have dem trukket ud, når de var helt rådne. Han trøstede mig med, at det var ikke noget problem. Roden ville falde sammen og falde ud af sig selv. Jeg ved ikke, om det passer. Der meldte sig ikke flere til tandudtrækning.

En ung og bekymret mor kom med sit lille barn, som kun var let medtaget, men dækket af et uhyggeligt udslæt, røde pletter på meget af kroppen, flere med en lille blære. Et allergisk udslæt, som var blevet inficeret, mente lægen. Der blev udskrevet antibiotikum og antihistamin. Hen på eftermiddagen, hvor jeg sad i konsultationen og lavede notater, bankede det fast på døren, og ind trådte en ældre dame med samme barn på armen. Det var pigens farmor. *Det er altså skalkopper. Så har De da lært det!*

Det daglige antal af patienter i venteværelset dalede. //

Vikaren på vej ind til et sygebesøg med dr. Thomsens fine læderlægetaske. Foto: Privat.

Lægeboligen med patientindgang foran. Familien selv gik ind fra bagsiden af huset. Hammershøj 1966. Foto: Privat.

